

MICHEL
BUSSI

NIKDY
NEZAPOMENU

motto thriller

Nikdy nezapomenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Michel Bussi

Nikdy nezapomenu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHEL
BUSSI

NIKDY
NEZAPOMENU

Praha 2018

Přeložila Dana Melanová

Arturovi... Brzy osmnáctiletému!

*Potkáte na kraji útesu
hezkou dívku?
Nepodávejte jí ruku!
Mohli by vás podezírat, že jste do ní strčili.*

Četnická stanice pro Étretat a okolí, Seine-
-Maritime,

13. července 2014

Od poručíka Bertranda Donnadieua

K rukám pana Gérarda Calmetta,
ředitele Útvaru pro identifikaci obětí
katastrof, Kriminální ústav, Rosny-sous-
-Bois.

Pane řediteli,

v noci z 12. července 2014, přibližně ve 2 hodiny
45 minut po půlnoci, se před Valleuse d'Etigues,
tři kilometry západně od obce Yport, sesunul kus
útesu o objemu cca 45000 metrů krychlových. Ten-
to typ sesuvu není na našem pobřeží nic vzácného.

Záchranáři, kteří dorazili na místo o necelou hodinu později, s jistotou zkonstatovali, že při nehodě nedošlo k obětem na životech.

Přestože se v rozvalinách nenašlo žádné tělo turisty, učinili záchranáři nezvyklý objev, což je právě předmětem tohoto dopisu. Mezi bloky křídového útesu roztroušenými po pláži ležely kostry tří těl.

Policisté, kteří se záhy dostavili, neobjevili v blízkosti kosterních pozůstatků žádné šatstvo ani osobní předměty, podle nichž by se daly kostry identifikovat. Lze vyslovit domněnku, že jde o speleology, kteří uvízli v útesu; karový reliéf tohoto pobřeží je oblíbeným terénem pro amatérské jeskyňáře. Přesto nám v posledních měsících, dokonce ani v posledních letech nebyla hlášena žádná zmizení osob. Kosterní pozůstatky jsou možná staršího data, ale podle prozatímního šetření bez specializovaného vybavení to tak nevypadá.

Ještě upřesním, že kosti byly během sesuvu rozptýlené na zhruba čtyřiceti metrech pláže. Místní kriminalisté přistoupili s pověřením plukovníka Bredina ke zkoumání různých částí koster. Jejich první analýza potvrzuje naše zjištění: kosti nejsou s největší pravděpodobností ve stejném stadiu rozkladu, jako by - byť se to může zdát nepravděpodobné - jedinci našli smrt v prohlubni útesu v různé době, bezpochyby od sebe vzdálené několik let. Příčina jejich úmrtí zůstává neznámá: prohlídka kostí a lebek neodhalila žádná zranění, jež by mohla přivodit smrt.

Bez průkazné indicie a bez záchytného bodu, od něhož bychom odvinuli pátrání, nemůžeme určit

totožnost zemřelých osob, ať už *ante* či *post mortem*. Zůstává tedy otevřenou otázkou, kdo jsou ti tři, kdy zemřeli a jaká je příčina jejich úmrtí.

Nemusím snad dodávat, že tento objev vyvolává značnou zvědavost u místních obyvatel, kteří byli v posledních měsících dost zasaženi nepříjemným sesuvem, i když apriorně nesouvisejícím s nálezem tří koster neznámých osob.

Proto se na vás obracím s prosbou, pane řediteli, třebaže jsem si vědom toho, že máte řadu naléhavějších případů k řešení a nesete odpovědnost vůči rodinám, které čekají na úřední identifikaci nedávno zesnulých blízkých; přesto si vás dovoluji požádat, aby se váš ústav zcela výjimečně přednostně ujal zpracování těchto materiálů, a umožnil nám tak identifikaci tří koster.

Děkuji předem za vaši vstřícnost, s úctou
poručík Bertrand Donnadiou,
četnická stanice pro Étretat a okolí

Před pěti měsíci, 19. února 2014

„Dávej pozor, Jamale, tráva na útesu bude klouzat!“

Majitel hotelu a restaurace *Sirène* André Jozwiak si okamžitě vyčetl, že pronesl tuhle radu nabádající k opatrnosti. Oblékl si trenčkot a stoupl si přede dveře svého hotelu. Rtuť teploměru zavěšeného nad jídelním lístkem se namáhavě šplhala nad modrou linku značící nulu. Skoro žádný vítr. Korouhvička upevněná na jednom trámu fasády, železná kovaná plachetnice, jako by v noci zmrzla.

André Jozwiak pozoroval svítání na protější pláži, lehkou námrazu na automobilech zaparkovaných před kasinem, obálky na pláži, přilepené k sobě jako zimou se chvějící vejce obrovského dravce, který je opustil, špatně probuzené slunce, jež se usilovně snažilo vyhoupnout nad moře za mrtvým útesem v Pikardii, sto kilometrů odtud na východ.

Jamal se vzdaloval drobnými kroky. André viděl, jak minul kasino a začal stoupat ulicí Jean-Hélie. Hoteliér si dýchl na ruce, aby je zahřál. Musí dát připravit snídani pro několik hostů, kteří tráví zimní dovolenou u kanálu La Manche. Zpočátku mu připadal podivný, ten mladý hendikepovaný potomek

rodičů ze severní Afriky, který každé ráno běhal po pěšině, jednu nohu měl svalnatou a druhá končila karbonovou protérou našroubovanou na tenisku. Teď cítil k tomu chlapci jakousi něhu. Když byl André v Jamalově věku, tudíž mu ještě nebylo třicet, urazil každou neděli ráno přes sto kilometrů na kole na trase Yport–Yvetot–Yport a tři hodiny přitom nevyrušil ani živáčka. A tak vlastně chápal pařížského kluka s uměloplasticou packou, který se za svítání dobrovolně potil námahou v normandských údolích a svazích.

Jamalův prchavý stín se znovu objevil u schodiště stoupajícího k útesům, hned nato zmizel za kontejnery na odpadky u kasina. Majitel *Sirène* popošel o krok kupředu a zapálil si winstonku. Nebyl jediný Yportan, který statečně čelil mrazu, v dálce se na vlhkém písku rýsovaly dvě postavy. Stará dáma držela na konci nekonečné šňůry směšného malého pejska. Vypadal jako dálkově ovládaný model na baterky, který se snažil s hysterickým ňafáním napadat racky. O dvě stě metrů dál stál nehybně na pláži těsně u vody poměrně vysoký muž s rukama vraženými v kapsách obnošené hnědé kožené bundy a pohledem vyzýval vlny, jako by si chtěl s obzorem něco vyřídit.

André vyplivl nedopalek a vrátil se do hotelu. Nechtěl, aby ho někdo potkal neoholeného, nedbale oblečeného, rozčuchaného, podobného prehistorickému muži, co vyšel z jeskyně, již paní Cromagnonová opustila už pěkně dávno.

Jamal Salaoui šplhal s přesností metronomu na nejvyšší evropský útes. Sto dvacet metrů. Jakmile minul poslední vily, smrškla se silnice na pěšinu pro turisty. Panorama se otevíralo až k Étretatu o deset kilometrů dál. Jamal si všiml dvou postav, které se odrážely na konci pláže, staré ženy s malým pejskem a chlápkiem zírajícím na širé moře. Tři rackové, možná vyděšení pronikavým ňafáním toho pejsánka, se najednou objevili na útesu a sebrali mu prvenství: vznesli se asi deset metrů nad něj.

První věc, jíž si Jamal všiml kousek za ukazatelem upozorňujícím na kemp Rivage, byl červený šál. Visel na plotu, jako by měl varovat před nebezpečím. To Jamala napadlo nejdřív. *Nebezpečí.*

Upozornění na sesuv, záplavu, mrtvé zvíře.

Tohle pomýšlení rychle pominulo. Byla to jenom šála zavěšená na ostnatém drátu, patrně ji ztratil nějaký výletník a sem ji zanesl vítr vanoucí od moře.

Zaváhal, jestli má zpomalit běh a vyvrátit si krk, aby si prohlédl kus visící látky. Stačilo málo: kdyby pokračoval rovně před sebe, všechno by dopadlo jinak. Ale Jamal zvolnil a pak se zastavil.

Šála vypadala jako nová. Zářila výraznou červenou barvou. Jamal ji ohmatal a pozorně si prohlédl etiketu.

Kašmír. Burberry... Tenhle kousek látky stál jmění! Jamal opatrně sundal šálu z plotu a řekl si, že ji odnese do *Sirène*. André Jozwiak zná všechny lidi v Yportu, bude vědět, jestli ji někdo ztratil. Pokud ne, Jamal si ji nechá. Pohladil látku a zase se rozběhl. Až se vrátí domů na předměstí Courneuve, asi ji nebude nosit přes joggingovou soupravu. Kašmírová šála za pět set eur by ho mohla stát hlavu! Ale určitě najde ve své čtvrti roztomilou dívku, která si ji ráda obtočí kolem krku.

U bunkru po jeho pravici k němu obrátilo hlavy asi deset ovcí. Čekaly, až tráva rozmrzne, a měly přitom stejný lobotomizovaný výraz jako ti blbouni u něj v práci, kteří v poledne čekají před mikrovlnkami.

Hned za bunkrem zpozoroval Jamal dívku.

Okamžitě odhadl vzdálenost mezi ní a útesem. Necelý metr! Dívka stála na kraji strmé propasti hluboké přes sto metrů! Mozek se mu rozběhl na plné obrátky. Mimoděk zaznamenal i další parametry: lehkou svažitost terénu k propasti, jinovatku na trávě. Dívka na tomto místě riskovala víc, než kdyby stála v nejvyšším okně třicetipatrové budovy.

„Slečno, co je vám?“

Jamalova slova v letu zmrzla. Žádná odpověď.

Jamala dělilo od dívky ještě tak sto padesát metrů.

Navzdory značnému chladu měla na sobě jenom volné červené šaty roztržené na dva cáry, jeden jí povlával kolem pupíku a stehén, druhý se jí rozevíral od hrdla až k počátku ňader a odhaloval fuchsiově červený košíček podprsenky.

Klepala se zimou.

Krásná. Přesto ji Jamal v tomto okamžiku vůbec nevnímal jako erotický objekt. Jeho očím se nabízelo něco překvapujícího, vzrušujícího, matoucího, ale nemělo to v sobě nic, co by mohlo znamenat sexuální přitažlivost. Když o tom později přemýšlel, napadlo ho nejvýstižnější přirovnání: roztrhané umělecké dílo. Svatokrádež, neomluvitelné zneuctění krásy.

„Jak je, slečno?“ promluvil znova.

Obrátila se. Běžel k ní.

Vysoká tráva mu sahala až do poloviny stehén, napadlo ho, že si dívka možná nevšimla protézy na jeho levé noze. Byl kousek od ní. Deset metrů. Dívka se ještě víc přiblížila k propasti, zády k prázdnotě.

Hodně plakala, ale teď už pramen vyschl. Lícidlo kolem očí se rozteklo a uschlo. Jamal jen stěží uspořádával rozhárané myšlenky, které se mu honily hlavou.

Nebezpečí.

Naléhavost.

Hlavně vzrušení. Vzrušení, které ho zaplavilo. Nikdy neviděl tak krásnou ženu. V paměti si navždycky uchová dokonalý ovál obličeje, jakoby zaoblený dvěma laskajícími vodopády uhlově černých vlasů, tmavé oči ve sněhově bílé pleti, nádherně vykreslené oblouky obočí a úst, jemné a živé jako tři válečnické linky, které nakreslil prst namočený v krvi a v sazích. Později se pokusil dobrat toho, jestli na jeho úsudek měly vliv překvapení, zvláštnost situace, smutek té neznámé, potřeba podat jí ruku, ale odpověď nenašel.

„Slečno...“

Jamal vztáhl ruku.

„Nepřibližujte se ke mně,“ vyhrkla dívka.

Spíše to byla prosba než rozkaz. V jejích černých duhovkách jako by definitivně vyhasl oheň.

„Dobře,“ zakoktal Jamal. „Dobře. Ale nehybejte se, máme spoustu času.“

Jamalův pohled sklouzl na její necudné šaty. Napadlo ho, že dívka vyšla z kasina o sto metrů níže. Večer přeměnili divadelní sál Sea View na diskotéku.

Konec večírku měl špatnou dohru? Vysoká, štíhlá, sexy, ta dívka se nemusela moc snažit, aby vzbudila chlapskou žádost. Noční podniky jsou plné mužských, kteří tam chodí, jen aby si počíhali na hvězdu večera.

Jamal pronesl nejklidnějším hlasem, jehož byl schopen: „Já teď pomalu přijdu blíž a podám vám ruku.“

Dívka poprvé sklopila oči a na chvíli je upřela na protězu. Neubránila se překvapení, ale hned se ovládla.

„Jestli uděláte ještě krok, skočím...“

„O. K., O. K., ani se nehnu...“

Jamal strnul, dokonce přestal dýchat. Jenom oči mu přebíhaly od dívky, co se objevila odnikud a teď stojí deset metrů od něj, k oranžovému svítání na konci obzoru.

Nadraní chlapi, kteří sledují pohledem každý pohyb boků královny tanečního parketu, napadlo opět Jamala. A mezi nimi aspoň jeden dost chlípný na to, aby sledoval dívku, když vyjde ven. Aby ji dostihl. Aby ji znásilnil.

„Ublížil... ublížil vám někdo?“

Sazově černé oči se rozplynuly v ledových slzách.

„Tomu nemůžete rozumět. Jděte si po svých! Jděte pryč! Jděte!“

Má nápad...

Jamal zvedl ruce ke krku. Pomalu. Ale přesto ne dost. Dívka ještě couvla, teď už měla jednu nohu skoro v prázdnou.

Jamal ztuhl. Je vystrašená jako vrabčák v dlani. Ptáček, co vypadl z hnízda a neumí létat.

„Ani se nehnu, slečno. Jen vám hodím šálu. Budu ji držet za jeden konec. Vy prostě jen chytíte ten druhý. A sama se rozhodnete, jestli ho pustíte, nebo ne.“

Dívka zaváhala, znovu ji překvapil. Jamal toho využil a hodil jí cíp červeného kašmíru. Dva metry ho dělily od mladé sebevražedkyně.

Látka jí dopadla k nohám.

Zvolna se sklonila a stydlivě si zakryla cárem šatů nahé ňadro, což v této situaci působilo legračně. Pak se zase narovнала a držela konec šály, kterou jí Jamal hodil.

„A teď pomalu,“ pronesl Jamal. „Budou si natáčet šálu kolem ruky a vy se necháte dotáhnout až ke mně. Dva metry, jenom dva metry od propasti.“

Dívka sevřela látku pevněji.

Jamal pochopil, že udělal, co měl, a vyhrál. Šála byla pro něj totéž co záchranný kruh pro námořníka: teď dívku k sobě postupně přitáhne, pomalu a nesmírně opatrně, aby nepřetrhl tu nit.

„Pomalu,“ opakoval. „Pojďte ke mně.“

Na kratičký okamžik ho napadlo, že potkal nejkrásnější dívku, jakou kdy viděl. A že jí právě zachránil život.

To na nepatrnou vteřinku rozptýlilo jeho pozornost.

Vtom dívka šklubla šálou. Jamal čekal všechny možné reakce, jen ne tuhle. Krátký, prudký, rychlý pohyb.

Šála mu vyklouzla z rukou.

To, co následovalo, netrvalo déle než vteřinu.

Dívčin pohled se do něj zabodl, nezahladitelný pohled dívky v okně ujíždějícího vlaku. Osudový pohled.

„Neeee!“ zařval Jamal.

Poslední věc, kterou viděl, byla rudá šála, která dívce vyklouzla z prstů. Okamžik nato se dívka zřítíla do propasti.

Jamalův život rovněž, ale on to ještě netušil.

I

Vyšetřování

Deník Jamala Salaouiho

Už dlouho mě nepotkalo štěstí.

Štěstí totiž ustavičně dopadá na jednu stranu, a nikdy ne na moji, a tak jsem si život začal představovat jako jakési gigantické spiknutí jedinců, kteří si přísahali, že se proti mně spojí. V čele spiknutí stojí jakýsi bůh, který se podobá sadistickému profesorovi, co si zasedne na nejslabšího ze třídy. A spolužáci, celí šťastní, že rány nedopadají na ně, rovněž hrají úlohu zapálených mučitelů. Na dálku. Aby se to k nim náhodou nedostalo odrazem. Jako by smůla byla nakažlivá.

Během let jsem však pochopil, že je to jinak.

To je jenom iluze.

V životě nepotkáte mstivého boha ani profesora, co z vás udělá otloukánka.

Bozi a profesoři na vás kašlou. Neexistujete pro ně.

Jste úplně sám.

Aby mince jednoho dne padla na vaši stranu, musíte zkrátka často a hodně hrát a pořád začínat znovu. Stále.

Vytrvat. Nevzdat to.

Je to otázka pravděpodobnosti. A možná taky, když se to tak vezme kolem a kolem, štěstí.

Jmenuju se Jamal.

Jamal Salaoui.

To není jméno, které apriorně přináší štěstí.

Ačkoli...

Jestli jste si všimli, mám stejné křestní jméno jako Jamal Malik, ten chlapec z *Milionáře z chatrče*. Ostatně jméno není jediné, co máme my dva společného. Oba jsme muslimové, žijeme v zemi, která není muslimská, a je nám to trochu jedno. On vyrůstal v bombajském slumu v Dharávi a já v bloku Balzac na sídlišti se čtyřmi tisíci byty, v La Courneuve, které začali stavět v šedesátých letech minulého století hlavně pro přistěhovalce ze severní Afriky. Nevím, jestli se to opravdu dá srovnat. Možná si nejsme podobní ani po fyzické stránce, nevím. On není moc hezký s těma odstálýma ušima a výrazem vyděšeného vrabčáka. Ani já ne. A co hůř, mám jenom jednu nohu, teda vlastně jednu a půl, ta druhá končí u kolena a nahrazuje ji plastová protéza v barvě kůže. Někdy vám o tom budu vyprávět.

Stalo se to jednou, kdy zase mince nepadla na dobrou stranu.

Ale hlavní, co máme společného, teď sedí proti mně. Pro Jamala Malika nejsou hlavní miliony rupií, ale jeho láska Latika, krásná jako den, obzvlášť na konci filmu, když má žlutý závoj a on se s ní znovu setká na bombajském nádraží. To ona je jeho jackpot.

A u mne je to stejné.

Sedím proti neuvěřitelně přitažlivé dívce. Právě si oblékla modré pouzdrové šaty. Ňadra jí tančí pod hedvábím výstřihu, do něž se můžu koukat tak dlouho, jak chci. Jak vám to mám říct, abyste to pochopili? Ona je můj ženský ideál, jako by mě pronásledovala po tisíce nocí ve snech, než se jednoho rána přede mnou konečně zjevila.

Večeřím s ní.

U ní.

Plameny v krbu ji hladí po bílé pleti. Je tu také šampaňské. Piper-Heidsieck 2005. Za několik hodin se budeme milovat, možná ještě než dojíme večeři.

Budeme se milovat aspoň jednu noc.

Možná i více nocí.

Možná po všechny zbylé noci mého života. Bude to sen, který se ráno nerozplyne, doprovodí mě do sprchy, potom do zdevastovaného výtahu posledního bloku na sídlišti 4000, který nepodlehł demolici a dosud stojí, a pak na zastávku Courneuve-Aubervilliers RER B.

Usměje se na mě. Nese pohár šampaňského k ústům, představuju si, jak jí bublinky sestupují do těla a jiskří v něm. Položím své rty na její. Jsou vlhké od Piper-Heidsieck jako šumivý bonbon.

Dala přednost intimnímu prostředí svého domu před stylovou restaurací někde poblíž. Možná se v hloubi duše trochu styděla se mnou ukazovat, nechtěla se vystavovat pohledům od sousedních stolů; hendikepovaný Arab si vyšel s nejkrásnější dívkou z okolí. Chápu ji, i když já kašlu na jejich maličernou žárlivost. Víc než kdo jiný jsem si tuhle chvíli zasloužil. Vsadil jsem všechno. Znovu jsem začínal hru pokaždé, když mince dopadla na špatnou stranu. A nikdy jsem nepřestal věřit.

Vyhrál jsem.

Tuhle dívku jsem potkal poprvé před týdnem na místě, kde se víly vyskytují s nejmenší pravděpodobností. V Yportu.

Během toho týdne jsem několikrát skoro umřel.

Žiju.

Během toho týdne mě obvinili z vraždy. Z několika vražd. Těch nejodpornějších. Málem jsem sám uvěřil, že jsem vrah.

Jsem nevinný.

Chytili mě. Soudili mě. Odsoudili.

Jsem volný.

Uvidíte sami. Stěží uvěříte šíleným blábolům chudáka zmrzačeného Afričana. Zázrak vám bude připadat nepravděpodobný. Verzi policajtů posoudíte jako mnohem přijatelnější. Uvidíte, budete pochybovat. Až do konce.

Vrátíte se na začátek tohoto vyprávění, znovu si přečtete tyto řádky a pomyslíte si, že jsem šílenec, že vám strojím past nebo že jsem si všechno vymyslel.

Přesto jsem si vůbec nic nevymyslel. Nejsem blázen. A taky to není past. Žádám vás jen o jedno, důvěřujte mi. Až do konce.

Všechno skončí dobře, uvidíte.

Je 24. únor 2014. Všechno začalo před deseti dny, v pátek večer čtrnáctého, v hodině, kdy se děti z léčebného ústavu Saint-Antoine vracejí na víkend domů.

2

Důvěřovat mi až do konce?

Chladný déšť se bez varování spustil na tři budovy z červených cihel léčebného ústavu Saint-Antoine v Bagnoletu, na tříhektarový park a na bílé sochy štědrých, slavných a zapomenutých donátorů minulých století. Asi deset postav se na jednou pohnulo, jako by ten příval vody oživil sochy. Lékaři, ošetřovatelé, zřízenci od nosítek v bílých pláštích se utíkali schovat, vypadali jako duchové, kteří se bojí, aby si nenamočili rubáš.

Někteří našli útočiště pod portálem, jiní asi ve dvaceti, většinou pětidveřových autech a v minibusu, zaparkovaných v řadě za sebou na šterkové cestě, s dveřmi dosud otevřenými a dětmi uvnitř.

Jako každý páteční večer odjížděli nejsamostatnější pacienti na víkend k rodinám. Tentokrát to znamenalo víkend plus čtrnáct dní zimních prázdnin.

Jako všichni ostatní jsem prchal před lijavcem, nejdřív jsem ovšem strčil Grégoryho na zadní sedadlo Renaulta Scénic a nechal na cestě stát v dešti prázdné kolečkové křeslo. Jen jsem mrknul o tři auta dál směrem k sanitce, jejíž majáček projížděl

deštěm, a hledal Ophélii, načež jsem vstoupil do sálu ošetřujícího personálu.

Vládla tady atmosféra horské noclehárny po túře na běžkách. Kolegové z ústavu Saint-Antoine, skoro výhradně ženy, ošetřovatelky, vychovatelky a psychoterapeutky si hrály zmrzlé prsty o pohárky čaje nebo kávy. Některé z nich se ani neotočily mým směrem, jiné na mě koukly. Nejmladší učitelky Sarah a Fanny se na mě usmály, vedoucí psycholožka Nicole jako vždycky trochu déle utkvěla pohledem na mé umělé noze. Dívky z ústavu mě většinou měly docela rády, záleželo to na jejich věku, citovém založení a jejich profesionálním svědomí. Matky Terezy mě měly radši než Marilynky.

Ten kretén Jérôme Pinelli, šéf ústavu, vstoupil do sálu hned po mně. Přehlédl přítomné a mne si změřil fizlovským pohledem.

„Naložili Ophélii. Doufám, že jsi na sebe pyšný!“

Ne tak úplně.

Představil jsem si na nádvoří majáček sanitky a Ophélii, jak ječí, aby ji nechali na pokoji. Snažil jsem se vymyslet pár slov na vysvětlenou, aspoň chatrnou omluvu, abych měl klid. Hledal jsem v místnosti oporu, ale sám jsem nevěřil, že ji najdu. Nikdo. Dívky klopily hlavu.

„Po prázdninách to vyřešíme,“ uzavřel Pinelli.

K seznamu všedních trýznitelů, kteří si hledají oběť, úchylných bohů a sadistických profesorů musíme přidat i fašounské šéfy: Jérôme Pinelli. Padesát tři let. Šéf lidských zdrojů. Za necelých šest měsíců si na konto připsal jedno cizoložství, dvě deprese a tři propuštění.

Zapíchl se před velký plakát Mont Blanku, který jsem vyvěsil na zeď sálu pro personál. Dvakrát jeden metr. Celá linie horských hřebenů. Mont Blanc, Mont Maudit, vyhlídkový vrchol Aiguille du Midi, Dent du Géant, Aiguille Verte...

„Sakra,“ prohodil Pinelli, „ti debilní pubertáci mi teda chy-

běť nebudou. Basta... Za necelých deset hodin budu v Courchevel...“

Pomalů se otočil, jako by nabízel fraucimoru svůj profil k obdivování, pak se postavil proti mně a ostentativně se zadíval na moji protězu.

„A co ty? Pojedeš taky za sněhem, Salaoui? Je to cool, ne? S tou svou laminátovou nohou si můžeš půjčit jenom jednu lyži!“

Rozchechtal se. Trochu podpásovka... Okruh ošetrovatelel zaváhal, jestli se má připojit. Marilynky vyprskly, matky Terezy se mlčky pohoršily.

Pinelli nestačil přidat ještě něco navrch, třešničku na dort své vtipnosti; v kapse se mu ozvaly první akordy *I Gotta Feeling*. Vytáhl mobil, zabručel cosi jako „krucinál“, potom beze spěchu vyšel z místnosti, nezapomněl mě ovšem ještě jednou přejet pohledem.

„Po návratu si to spolu vyřídíme, Salaoui. Ta malá je nezletilá, nemůžu tě pořád krýt.“

Debil!

V tu chvíli vstoupil Ibou a zavřel mu dveře před nosem.

Ibou byl můj jediný opravdový spojenec v celé boudě. Zřízenec. Nosil pacienty, navlékal svěrací kazajky a obvazoval zranění, když se dva mladí hodlali vzájemně zabít. Občas také pomáhal s údržbou. Postavil lešení, přemístil nábytek, vyměnil kolo u Jumpera. Ibou měl nádhernou figuru, široká ramena jako vytesaná z kmene baobabu. Typ Omara Sy. Tenhle syčák působil stejně na matky Terezy i na Marilynky. Krásný, cool, veselý. Sportovec.

Teda, sportovec... Ony netušily, že i když se mnou běhá každý čtvrtek patnáct kilometrů z parku v La Courneuve do lesa v Montmorency, pokaždé ho v závěrečném sprintu předběhnu o půl dráhy.

Plácl mě do ruky.

„Slyšel jsem toho vola a jeho blbej žvást o lyžích. Ale dost srandy, Jame, jedeš na prázdniny?“

Otočil se k plakátu Alp. I jemu svítily oči při pohledu na věčný sních ledovců připevněných na zdi místnosti.

„Jedu do Yportu. Navíc díky tobě!“

„Do Yportu? Páni! A jsou tam dráhy?“

„Je to městečko v Normandii, kámo. U Étretatu. Tisíc metrů převýšení na deset kilometrů. Ale žádný sních ani vleky...“

Ibou hvízdal, už nic nedodal a obrátil se k ženskému posluchačstvu.

„Tenhle tajnosnubný Jamal vám určitě neřekl, že sportuje na vysoké úrovni! Ale je to palice! Místo aby se zúčastnil paraolympijských her, což by přineslo ústavu Saint-Antoine čest, slávu a medaile, vzal si do hlavy, že jako první zdolá o jedné noze cílovou pásku horského ultramaratonu na Mont Blancu...“

Okamžitě jsem ucítil, jak se změnil pohled dívek na mne. Ibou jako pozorný kamarád pokračoval.

„Je to nejtvrdíší běh na světě. Ale on nepochybuje, co?“

Oči dívek přebíhaly ode mne k bílému a modrému plakátu. I můj pohled se úplně ztratil ve více než třítisícové výšce. Mer de Glace. Vallorcine. Aiguille du Midi. Alpský ultramaraton obnáší sto šedesát osm kilometrů běhu či chůze, devět tisíc šest set metrů převýšení, čtyřicet šest hodin běhu... Na jedné noze. Budu schopný podat takový výkon? Jít úplně na konec svých sil, zapomenout na bolest? Ošetřovatelky už se mnou soucítily se slzou v oku. Měl jsem dojem, že se červenám jako panic. Mé oči se zaměřily na neviditelné detaily, na špinavou a zkrabatělou zeď, na stopy vlhkosti a rzi na stropě.

„Jam je navíc svobodný,“ navázal Ibou. „Nechce s ním některá jet na dovolenou? Do Yportu, kruci!“

Mrknul mým směrem. Byl jsem připravený.

„Tak holky...“ naléhal. „Chce to jednu dobrovolnici! Snový týden, kdy budete dělat společnost olympijskému šampionovi, a orgasmus navíc!“

Díky, Ibou. Odrazil jsem to jako na tréninku.

„Nejsou to žádné žvásty, děvenky. Máte to u mne.“

3

Až zapomenu na bolest?

Mrtvola mi ležela u nohou na lůžku z oblázků.

Pod hlavou jí pomalu tekla krev a vypadala jako pruh rudé hedvábné látky, kterou táhne neviditelná ruka, stékala jako šarlatový pramínek po měkkém svahu k moři.

Neznámá byla i ve smrti neuvěřitelně krásná. Lesklé, uhlově černé vlasy zakrývaly její chladný a bílý obličej jako chaluchy, které zavěsily na ohlazenou skálu opakující se přílivy. Dívčino tělo vypadalo jako kousek zříceného útesu, který si moře tvarovalo podle svého, aby navěky splynulo s okolím.

Odvrátil jsem zrak od těla a zadíval se do dálky na vápencovou stěnu. Přímo před sebe. Od chvíle, co jsem se před třemi dny usadil v Yportu, mi útesy nikdy nepřipadaly tak působivé. Potůčky hlíny stékaly z trávníků, které člověk tušil nad útesy, nesly s sebou stopy rzi, vlhkosti a bahna. Zdálo se mi, že stojím proti gigantické zdi vězení, které vymysleli bohové, aby tam zavírali lidi. Pokusit se o únik, skočit dolů, znamenalo přijít o život.

Podíval jsem se na hodinky.

8 hodin 28 minut.

Uběhla necelá čtvrt hodina od okamžiku, kdy jsem vyšel ze *Sirène*, abych jako každý den trénoval. Připomněl jsem si rady majitele hotelu.

Dávej pozor, Jamale, tráva na útesu bude klouzat.

Potom jsem v duchu viděl červenou šálu na ohradě, ovce, bunkr... Obrazy se střídaly. Dotíravé. Znovu tu byla dívka na kraji propasti, rozedrané šaty. Vybavila se mi její poslední slova: „Nepřibližujte se. Nemůžete tomu rozumět.“ Pak to nevyzpytatelné zoufalství v jejím pohledu, než se zřítila pozpátku do prázdna, kašmírová šála Burberry, kterou jsem jí podal a ona ji svírala v ruce.

Srdce mi tlouklo šíleným rytmem od chvíle, kdy skočila. Pádil jsem na pláž, jako bych tam mohl být dřív, než dopadne, a stačil ji chytit do náruče. Zachránit ji.

Směšné.

„Viděl jsem ji, jak padala,“ zašeptal mi za zády vážný hlas.

Byl to chlápek v hnědé kožené bundě. Pomalu se přiblížil k tělu, táhl nohy po pláži, jako by ho ta nehoda na nejvyšší míru podráždila.

„Slyšel jsem vás křičet,“ pokračoval stejně unaveným tónem. „Obrátil jsem se a uviděl ji, jak padá dolů jako kámen.“

Tvář mu znetvořil znechucený škleb, patrně tím chtěl vyjádřit své pocity při pohledu na to, jak se tělo rozpláclo. Měl pravdu, řval jsem k prázdnému nebi, když ta dívka přepadla. Musel to slyšet celý Ýport.

„Ona nespadla,“ považoval jsem za vhodné poznamenat. „Ona skočila.“

Chlápek nic nedodal. Pochopil aspoň tu nuanci?

„Chudák děvče!“ pronesla stará žena po mé pravici.

Byla třetím svědkem dramatu. Později jsem se dověděl, že se jmenuje Denise. Denise Joubainová. I ona stejně jako muž v hnědé bundě byla na pláži přede mnou, ale od těla ji dělilo víc než sto metrů. Po šíleném sprintu jsem se dostal k tělu

pár vteřin před nimi. Denise měla tlusté žluté ponožky, které sahaly nad plastové rybářské holínky a ztrácely se pod béžovými plátěnými šaty a šedivým kabátem. Tiskla k sobě psa shi-tzu v béžovém svetříčku s červenými proužky, který mi připomínal svetry, jaké nosí osoby z knížek *Kde je Valda?*

„Neboj se, Arnolde,“ zašeptala pejskovi do ucha a hned nato: „Tak krásná dívka... Jste si opravdu jistý, že skočila sama?“

Denisina úvaha mi připadala idiotská.

No jasně že skočila úplně sama.

Potom jsem si uvědomil, že jsem byl jediným svědkem sebevraždy. Druzí dva se procházeli po pláži, koukali na moře a otočili hlavu, až když jsem zakřičel.

Co tím Denise naznačuje? Že jde o nehodu?

Nesmírné zoufalství, vryté v andělském obličejí okamžik před osudovým skokem, mě znovu rozrušilo.

„Zcela jistý!“ odpověděl jsem. „Mluvil jsem s ní nahoře, vedle bunkru. Pokoušel jsem se ji přesvědčit...“

Denise Joubainová na mě vrhla inkvizitorský pohled, jako by pro ni moje kůže, můj přízvuk a moje umělá noha představovaly tři důvody, proč mi nedůvěřovat.

Co si myslí? Že nešlo o nehodu? Že ji někdo strčil?

Stupidně jsem si znovu málem vyvrátil krk, abych dohlédl na vrcholek útesu, potom jsem pokračoval, jako bych se potřeboval ospravedlnit.

„Všechno proběhlo moc rychle. Šel jsem k ní tak blízko, jak to bylo možné. Pokoušel jsem se jí podat ruku. Hodit jí...“

Slova se mi najednou vzpříčila v hrdle.

Poprvé jsem si všiml jednoho detailu na těle ležícím asi metr přede mnou. Neskutečného detailu...

Nemožné!

Obrázky tragédie mi jako ve smyčce defilovaly před očima.

Šála Burberry, která jí povlávala v prstech ruky.

Prázdný obzor.

Kruci! Così mi unikalo.

Upíral jsem oči na rudou látku přímo u mých nohou...

Přesto určitě existuje racionální vysvětlení...

Je to...

„Musíme něco udělat!“

Obrátil jsem se. To promluvila Denise. Chvilku jsem si kladl otázku, jestli se obrací ke mně nebo ke svému psíkovi, kterého stále tiskla k hrudi.

„Má pravdu,“ přidal se naléhavě muž v hnědé bundě. „Musí se zavolat policajti...“

Mluvil ochraptělým hlasem kuřáka. Kromě ošoupané bundy měl lahvově zelenou vlněnou čepici, v níž uvěznil své řídké dlouhé šedivé vlasy, končila mu nad ušima zrudlýma mrazem. Napadlo mě, že žije sám, je rozvedený a nezaměstnaný. Přinejmenším musí být v dost velkém srabu, když má chuť dobrovolně tady bloumat v tuhle hodinu. Náhle jsem si vzpomněl na depresivního profesora matiky Lanoëla, kterého jsme měli v pátém ročníku v collège Jean-Vilar a jemuž celé tři generace žáků ve škole přezdívaly Atarax. Přesně tak jsem v duchu překřtil toho chlápka na pláži. *Atarax*. Ve skutečnosti se jmenoval Christian Le Medef, jak jsem se dověděl krátce nato... To jsem ještě netušil, že ho zase uvidím na stejné pláži nazítří, skoro ve stejnou hodinu a ještě deprimovanějšího, a že mi sdělí informace, které z nás dvou udělají komplice spjaté stejnou paranoiou.

Arnold zaňafal mezi paniččinými ňadry.

Zavolat policajty?

V dlani pravé ruky mě zamrazilo, jako by z ní pohybem zlomyslného hada znovu unikala kašmírová šála. Oči už mě neposlouchaly, znovu utkvěly na kusu červené látky přede mnou. Asi jsem vypadal nesvůj, protože Denise a Atarax mě udiveně pozorovali.

Nebo čekali, že se chopím iniciativy.

Zavolat policajty?

Konečně jsem pochopil, že ani jeden z nich nemá mobil. Vytáhl jsem svůj iPhone a vytukal 17.

„Četnická stanice Fécamp,“ ozval se za několik vteřin mužský hlas.

Vysvětlil jsem mu situaci. Sebevražda. Místo. Ano, ta dívka je beze všech pochyb mrtvá, spadla z výšky sto dvaceti metrů na oblázkovou pláž. Jeden svědek byl u toho, když skočila, dva druzí viděli, jak dopadla dolů a zabila se.

Muž na druhé straně telefonu si všechno poznamenal. Hned jednal. Požádal mě, abych mu ještě přesně označil místo, a zavěsil.

Usmál jsem se na Denise a Ataraxe.

„Četníci už jedou... Budou tady do deseti minut.“

Jen kývli hlavou. Dlouhou dobu bylo ticho přerušované hlukem oblázků, které převalovalo moře. Atarax se podíval na hodinky pokaždé, když se přivalila další vlna. Pozoroval jsem ho a musel jsem zkonstatovat, že při pohledu na dívčino mrtvé tělo u svých nohou se netváří zrovna zarmouceně, jenom otráveně, jako když nehoda na silnici vytvoří obrovskou zácpu a vy máte spíš zlost na narůstající zpoždění, místo abyste litovali chudáky uvězněné pod zmačkaným plechem. Atarax ale zjevně nebyl zavalený prací, když se potloukal v osm ráno po pláži...

Najednou Denise pustila Arnolda na zem. Shi-tzu se schoval mezi holínky své paničky, která mě chytila za paži.

„Policajti pořád nejdou! Chlapče, půjč mi svoji bundu.“

Hned jsem nepochopil, co mi chce. Abych se svlékl? Bylo sotva pět stupňů... Denise přísně zopakovala:

„Dej mi tu svoji teplákovou bundu!“

Moji teplákovou bundu? Takhle říká mé větrovce značky North Face z materiálu technologie windwall?

Dál jsem neuvažoval a poslechl ji. Denise se sklonila nad mrtvolou a přikryla mou fialovou větrovkou dívčin obličej a tělo.

Z náboženských důvodů? Z pověřčivosti? Nebo aby chudinka její Arnold neutrpěl psychické trauma?

Na tom nezáleželo a já jsem jí v duchu poděkoval za iniciativu.

Naposledy jsem se podíval na šálu, než Denise položila na dívku improvizovaný rubáš. V hlavě mi řval šílený hlas:

Jak je to možné?

Dlouhé minuty jsem myslel jenom na tohle. Znovu jsem prožíval celý sled událostí dnešního rána, vybavil jsem si každou vteřinu, každý pohyb a nenašel pro to žádné logické vysvětlení.

Mrtvá dívka ležící na oblázcích měla červenou kašmírovou šálu Burberry obtočenou kolem krku.

4

Jak je to možné?

Štiplavý mráz se mi nepříjemně zakusoval do nahých paží. Slunce se krátce objevilo za útesem v blízkosti Fécampu, a teď jako by se znovu uložilo k odpočinku pod pokrývku mračen. Podupával jsem na místě, abych se zahřál. Teplota už určitě zase klesla k nule, ale přece nepožádám dívku ležící na oblázcích pláže, aby mi vrátila větrovku. A pak, policajti tu už musí být každou chvíli, volal jsem je před dobrými deseti minutami. Všichni tři jsme tu stáli mlčky. Několik racků se nám chechtalo nad hlavou.

Arnold, kterého panička připnula na tenký kožený řemínek, si sedl a se směsicí obav a úžasu sledoval jejich let.

Obav a úžasu.

Já jsem musel vypadat stejně pitomě jako ten pes.

Dívka, která ležela mrtvá na oblázcích, měla červenou kašmírovou šálu Burberry obtočenou kolem krku!

Stále jsem přemílal v hlavě argumenty a pátral po racionálním vysvětlení. Měl jsem pouze jedinou jistotu: dívka mi vytrhla látku z rukou a ve stejný okamžik se vrhla do propasti.

Pozorně jsem zkoumal prázdnou hráz, pusté parkoviště kasina, třicet kabin na pláži, v zimě opuštěných. Na obzoru pořád ještě žádný policajt.

Kdo mohl omotat šálu kolem krku mrtvé dívky? Dorazil jsem k tělu pod útesem jako první. V okolí nebyl nikdo kromě Ataraxe a Denise, ale oba stáli o hodně dál od místa dopadu než já. Nebylo možné, aby měl jeden nebo druhý čas vzdálit se od těla a pak se k němu opět pomalu vrátit bez sebemenší známky zadýchání. Proč by to ostatně také dělali?

Nedávalo to žádný smysl!

Kdo jiný tedy?

Nikdo! Nikdo se nemohl přiblížit k mrtvole na pusté pláži, aniž by si ho Denise nebo Atarax všimli. Viděli, jak dívka padá z útesu, a potom vyrazili k ní a oči upírali jen na tělo...

Paže se mi třásly. Chladem. Úzkostí. Strachem. Musel jsem uvažovat a vyloučit všechno, co se nemohlo stát. Zůstávalo jediné možné řešení: dívka si sama omotala šálu kolem krku, když padala z útesu!

Šílené...

Přesto neexistoval jiný způsob, jak vyřešit tuhle rovnici. Odhadoval jsem výšku útesu, představoval jsem si, jak dlouho trvá, než tělo dopadne z výšky na zem. Několik vteřin. Možná tři nebo čtyři. Bezpochyby dostatečně dlouho na to, aby si člověk stačil hodit šálu kolem krku.

Technicky je to jistě možné.

Technicky.

Během závratného pádu, kdy paže mávají v prázdnotě, vítr šlehá do tváře...

Pozoroval jsem racka, který zkoušel stav bez tíže a plachtit mezi oblohou a křídou útesu.

Aby se to někomu povedlo, bylo by nutné to předem naplánovat a ten plán nesměl mít trhlinu; pohyby musely být nacvičené tisíckrát, aby se předešlo veškerým emocím při provádění cviku. Soustředit se na jediný cíl: za necelé čtyři vteřiny

si obtočit před smrtí tu mizernou šálu kolem krku dříve, než tělo dopadlo na oblázky pláže...

To přece nedává žádný smysl!

Tisíckrát zopakované pohyby? Šála přece té dívce nepatřila! Našel jsem ji na kraji pěšiny, pudově jsem ji podal sebevražedkyni, napadlo mě to až v tu chvíli. Anděl na okraji propasti přece nemohl ani v nejmenším uhodnout, že se mu do ruky dostane kousek červené látky!

Pohledem jsem sklouzl k Denise a Ataraxovi. On si zapálil cigaretu a ona přitáhla Arnoldovi šňůru, aby její shi-tzu nevedchoval škodlivý kouř.

Uvažovat a vyloučit všechno, co se nemohlo stát, pomyslel jsem si znovu. Jaké řešení tedy zůstávalo? I kdybych připustil, že dívka měla v posledním reflexu čas uvázat si šálu kolem krku, místo aby padala jako kámen a mávala přitom pažemi jako zoufalý racek, pořád zůstávala jedna neřešitelná otázka:

Proč by tohle nesmyslné gesto udělala?

Najednou se zase objevilo slunce, pustilo své paprsky na útes a poprášilo zlatem a stříbrem rezavou hlinu a křídou.

Četníci dorazili v následující minutě. Zaparkovali policejní vůz Boxer na parkovišti kasina.

Byli dva a mířili k nám. Ten mladší nebyl rychlejší. Bylo mu asi čtyřicet, hlavu měl podlouhlou jako oblázek a zaklel pokaždé, když mu jeho vysoké westonky uklouzly po vlhkých řasách. Typ poldy, který se špatně vyspal, ještě neměl čas dát si kafe a před sebou má den, co hned za svítání začal nálezem sebevražedkyně.

Druhý četník drtil pod podrážkami oblázky, jako by šlo o obyčejný štěrk. Zkušenost... Vypadal jako policajt, co je celý život před důchodem, jako by přímo vystoupil z filmu Oliviera Marchala. Na širokém hrudníku a mohutném břichu měl rozepnutou bundu. Ale hlavně ten ksicht! Polodlouhé šedivé vlasy, rovné a padající až na krk, hladce sčesané

z vysokého čela zbrázděného vráskami. Marlon Brando ke konci života.

Když přistoupil ještě blíž, můj dojem se potvrdil.

Marlon Brando. Na rtech povýšený výraz.

Druhý polda se pomalu táhl ještě deset metrů za ním, zatímco Brando už byl u nás a stál nad mrtvolou.

„Kapitán Piroz,“ utrousil ledabyle. „Už dávno jsme v tomhle koutě neměli sebevražedkyni! Od té doby, co postavili Normandský most, je v módě spíš skákat do ústí Seiny.“

Položil si obě ruce na čelo, jako by si chtěl vyhladit vrásky, pak pokračoval:

„Znáte ji?“

Všichni tři jsme záporně zavrtěli hlavou.

„Co přesně jste viděli?“

Atarax odpověděl jako první. Viděl, jak se dívka zřítila do propasti a její tělo dopadlo na oblázky o sto dvacet metrů níže. Denise to potvrdila, já jsem jenom přítikal.

„Takže jste všichni byli tady? Nikdo neviděl, co se stalo nahore?“

Piroz se na mě upřeně zahleděl, jako by vycítil můj zmatek. Bezpochyby jsem odpověděl příliš rychle.

„Ano, já. Běžel jsem po příbřežní pěšině jako každé ráno. Stála na kraji útesu v blízkosti bunkru. Mluvil jsem na ni. Pokusil jsem se jí v tom zabránit, ale...“

Piroz sklopil oči k mé protéze, jako by si kladl otázku, jak jde dohromady můj hendikep a každodenní běhání. Vykoktal jsem:

„Já... denně trénuju. Jsem sportovec na vysoké úrovni. Paralympijská kategorie. Vy... víte?“

Jestli kapitán věděl, nedal to najevo. Jenom pokrčil čelo à la Brando, načež se shýbl k ležícímu tělu. Odložil moji větrovku North Face vedle mrtvolky na oblázky.

Žádný zázrak, ta zkurvená šála byla pořád obtočená kolem dívčina krku.

Neviděl jsem nic jiného než ten kousek tkaniny, ale Piroz mu zřejmě nevěnoval sebemenší pozornost. Podrobně si prohlížel červené šaty, roztrhanou látku, potom se zadíval na útes, jako by na holé skále hledal trnité křovisko. Konečně se na nás obrátil.

„Nemohla si ty šaty rozrhat při pádu.“

Přítakal jsem a poldu jsem přerušil.

„Když jsem tu dívku nahoře viděl, už měla šaty roztrhané. A také rozteklý mejkap. Vypadala vyděšeně.“

Denise a Atarax se na mě zvláště podívali, jako by mi zalívali, že jsem jim tyhle detaily nesdělil už dříve. Piroz si ještě jednou přešel rukou po vráskách, určitě tím chtěl popohnat myšlenky k práci. Druhý polda měl stále nepřítomný výraz. Koukal se jinam, na vlny, na nedávno natřené plážové kabiny, na větrná čerpadla nad Fécampem, jichž se případ dotýkal stejně jako psa Arnolda.

Pirozovi to zjevně nevadilo. Třeba se cestou sem v autě pohádali?

Klekl si na oblázky, aby zblízka prohlédl tělo.

„Sebevražda,“ zabručel mezi zuby. „Člověk musí mít sakra dobrý důvod, aby se vrhl do propasti...“

Piroz zkoumal dívčiny rozedrané šaty.

Až o tom budu později přemýšlet, řeknu si, že tohle byla jediná chvíle, kdy jsem mohl s policajty promluvit. Říct jim, že ta šála byla svým způsobem vlastně moje, přesně jim vysvětlit, co se nahoře u bunkru stalo, že mi tu pitomou šálu vytrhla z rukou, i když to všechno bylo nepochopitelné...

Přesto jsem neřekl nic. Jen jsem čekal, že nějaké rozumné vysvětlení spadne z nebe. Nebo že si všechno nějak sedne, zapomene se na to a zúčastnění se budou zajímat o něco jiného. Nemohl jsem ovšem tušit, co Piroz odhalí, až zvedne dívce šaty.

„A kruci,“ hvízdal četník.

Přiblížil jsem se. Atarax a Denise také.

Dívka neměla pod šaty nic.

Ani fuchsiové krajkové kalhotky, ani stringy.

Podél stehů se jí táhly fialové stopy. Také škrábance, čtyři úzké a souběžné, ve výši třísel, na pravé straně od pečlivě vyholeného ohanbí.

Denise zavřela oči a znovu si přitiskla Arnolda mezi prsa. Ataraxova tvář měla najednou barvu pilulek, co musel spolknout ráno. Smrtně bledou. Protéza se mi zabořila mezi obložky a já jsem jenom obtížně udržel rovnováhu.

Piroz zase spustil šaty na dívčin rozkrok, jako by zatáhl oponu na jevišti.

„Krucí. Ta holka byla znásilněná... Maximálně před několika hodinami.“ Štípl se do rtů. „Podle mě měla dobrý důvod, aby se vrhla z útesu.“

Vztyčil se, ještě jednou se zahleděl na křídovou stěnu, která drtila krajinu, potom mu oči utkvěly na šále omotané kolem dívčina krku.

Pomalou a opatrně ji konečky prstu rozvázal.

Zamžil se mi pohled. Piroz mluvil o znásilnění. Na tomhle kousku látky jsou mé otisky. Decilitry potu, který utkvěl na vláknech. Celá cisterna DNA.

Příliš pozdě. Co bych teď asi tak řekl? Kdo by mi uvěřil?

Piroz přešel prstem mezi látkou a dívčím krkem pomalu jako lékař, který vyšetřuje ochraptělého pacienta. Vrásky na jeho čele se prohloubily, teď už měl nad očima jenom zvlněnou, vráscitou kůži.

„To děvče nebylo jen znásilněné... Bylo uškrcené.“

Jako by do mě uhodil elektrický proud. Bez uvažování jsem odpověděl:

„Já... já jsem s ní nahoře mluvil. Byla... byla živá. Skočila dolů sama, dobrovolně. Ona...“

Piroz mě přerušil.

„Takže šlo o pokus uškrtit ji. Váš příchod na pěšinu násilníka zahnal dřív, než stačil svůj čin dokončit. Zachránil jste té dívce život... Teda, mohl jste...“

Mohl jste?

Ten výraz mi připadal podivný. Poldova verze rovněž. Násilník by se klidně mohl schovat v bunkru, když mě slyšel přibíhat, ale co ten zbytek? Proč mi dívka nic neřekla? Jak to, že jsem si nevšiml strangulační rýhy na jejím krku, když jsem jí podával ruku? Protože jsem se nedíval? Protože jsem se soustředil na její obličej? Na roztrhané šaty?

„Co to děláte?“

To Denise položila otázku. Piroz teď po čtyřech lezl po oblázcích a čichal ke kůži mrtvolky. Arnold ho zvědavě pozoroval. Polda zvedl hlavu. Tvářil se uspokojeně jako slídič, který vyčenichal stopu.

„Její kůže chutná po soli.“

Měl jsem pocit, že prožívám surrealistickou scénu, kterou hrají herci, improvizující každou repliku. Druhý policajt, který se stále držel vzadu, poslouchal kolegovy hypotézy a vůbec nereagoval. Možná měli takovou taktiku. Každý hrál svoji roli. Ten první zajišťoval show a druhý jenom zpovzdálí pozoroval naše reakce.

„Chuť soli?“ zopakoval Atarax užasle.

„Jo... Ale aspoň v tomhle bodu je vysvětlení jednoduché.“ Piroz se na dlouhou chvíli odmlčel. „Tahle dívka se koupala v moři.“

Pohledy nás všech se současně stočily k La Manchi.

Koupel? Devatenáctého února? V noci? Ve vodě, co nemá ani deset stupňů?

„Nahá,“ upřesnil Piroz. „Šaty má suché.“

Denise se ke mně přiblížila. Začínala ochabovat. Neuvažoval jsem a nabídl jí paži, aby se do ní zavěsila.

„Koupala se nahá,“ pokračoval polda. „Aspoň tohle usnadňuje případ, možná i komplikuje. Byla to moc hezká holka a možná právě to přitáhlo násilníka.“

Projel si prsty vlasy jako hřebenem.

„Máme toho dost, abychom zajistili místo činu. Přijdou sem technici a všichni ostatní. Je mi líto, musíte mi dát svá

jména, totožnost, adresu, telefon a všechno ostatní. A požádám vás, abyste kvůli svědecké výpovědi přišli na stanici ve Fécampu, jestli je to možné brzy odpoledne, to už budeme vědět víc, třeba do té doby zjistíme dívčinu totožnost.“

Denise se do mě zavěsila celou vahou. Teď jsem se doslova klepal zimou. Piroz si toho všiml, zadíval se na mě, pak se shýbl a podal mi mou větrovku.

„Tumáte, předpokládám, že je vaše. Oblečte se, ať nenaštýdnete, budu vás potřebovat.“

5

Kdo by mi uvěřil?

Pozoroval jsem horskou jehlu v Étretatu přímo přede mnou. Podobala se kousku puzzle, který se uvolnil z útesu, části mechanismu, zasazeného do monumentální brány, aby otevřel bůhvíjakou tajemnou jeskyni.

Když jsem opustil policajty na pláži, běhal jsem ještě skoro hodinu, ale stejně to bylo míň než jiné dny. Uběhl jsem sotva dvanáct kilometrů. Z Yportu do Étretatu přes údolí Vaucottes a rozsedlinu Étigues.

Dost na to, abych to ze sebe shodil. Uvažoval. Pochopil.

Nemohlo být víc než tři stupně, ale koupal jsem se v potu. Jinovatka na vápnomilných trávnicích pomalu odtávala, tvořila tenké stružky studené vody, které v miniaturních kaskádách padaly do prázdna a hloubily v křídě útesu okrové brázdy. Tato věčná krajina byla pouhou iluzí. Útes byl napadán ze všech stran, vodou, ledem, deštěm, mořem; odolával, podroboval se, ustupoval, umíral před očima tisíců turistů, kteří si v krajině nepovšimli sebemenší změny.

Dokonalý zločin.

Teď jsem se chvěl.

Už celou hodinu, od chvíle, kdy jsem opustil pláž v Yportu a nechal poldy pracovat, jsem neustále přemítal v hlavě argumenty. Závěry kapitána Piroze jako by jasně určily, jak se události řetězily. Neznámá dívka odloží své červené šaty na yportskou pláž; je velmi brzy ráno, slunce sotva vychází. Koupe se nahý. Překvapí ji násilník, sleduje dívku, jak se znovu oblékne a pak stoupá nahoru pobřežní cestou. Ztratí šálu, dostihne ji u bunkru, znásilní ji, pokusí se ji uškrtit. V tu chvíli mě uslyší, schová se v bunkru, než se přiblížím. Příliš pozdě.

Zoufalá dívka skočí z útesu.

Proti mně na druhé straně zátoky opatrně kráčí několik lidí po kluzké lávce, která vede do proděravělých jeskyní v útesu zvaných *Chambre des Demoiselles*. Jsou velcí jako mravenci. Podíval jsem se na hodinky.

11 hodin 3 minuty. Je čas na návrat.

Zvládl jsem cestu přes údolí až do Yportu za necelých pětáctičtyřicet minut. Nepotkal jsem nikoho, kromě cyklisty v údolí *Vaucotte* a osla na cestě z *Couchant*, který jako by mě poznával. Proč ne, vídal mě každé ráno. Vystoupal jsem posledním úbočím až na pláň *Vallette*. Vítr zapomněl foukat. V dálce větrná čerpadla ve *Fécampu* znehybněla, podobala se obrům, kteří si dali přestávku. Všiml jsem si anténní věže v mlze, bunkru, ovcí rozptýlených kolem.

Úzkost mi sevřela hrdlo.

Pokud byl Pirozův předpoklad správný, pak mě násilník viděl. Pozoroval mě z bunkru. Byl jsem jediný svědek...

Vyhlídková pěšina lehce klesala. Zrychlil jsem, jak mi to dovolila moje umělá noha.

Jediný svědek?

Minul jsem kemp *Rivage*. Yportská zátoka zářila v ranním světle. Moře stále pomalu ustupovalo a odhalovalo měsíční dekoraci. Smaragdové řasy se v trsech zavěšovaly na hrbolaté kameny na rovince jako rozeklané oázy ve vlhké poušti.

Moje kulhání skandovalo jinou hypotézu.

A co když se Piroz mylil?

Co když násilník opustil dívku na yportské pláži poté, co ji napadl, znásilnil a škrtil? Dívka ztratí hlavu, vyběhne až na útes, upustí po cestě šálu. Prožívá silné trauma. Navzdory mému příchodu skočí.

Schody vedoucí ke kasinu duní pod plastem mé nohy.

Ať už ke znásilnění došlo na pláži nebo nahoře na útesu, pro dívku to bylo úplně stejné... A pro mne se mezi ty dvě možnosti vklínila jedna otázka. Otázka, nad níž jsem musel uvažovat a odpovědět si na ni dřív, než mě začne Piroz dusit.

Potkal jsem násilníka, nebo ne?

Ještě tři schody. Překročil jsem pytle s odpadky před kasinem a přistál na betonové hrázi. Byl jsem před *Sirène*.

Potkal jsem násilníka?

Ta otázka mě trápila a já jsem si uvědomoval, že jen zakrývá jinou, ještě znepokojivější otázku, jakou mi Piroz určitě položí. Nenechá ji spadnout pod stůl.

Jak se ta pitomá červená šála ocitla na dívčině krku? Šála Burberry, na níž jsou stopy mých genetických znaků.

Jako každé ráno jsem použil dřevěné zábradlí na terase *Sirène*, abych se protáhl. Nikoho jsem nerušil, venku nebyly stoly ani židle, nevyskytoval se tu žádný host. Hned vedle jídelního lístku, za 12,90 talíř mořských plodů, mušle a jako dezert plovoucí ostrůvky, připevnil André připínáčkem předpověď počasí.

Zataženo.

Možnost sněhových přeháněk nad 400 metrů.

Minimální teploty klesnou pod 15 stupňů pod nulou.

Páni!

André Jozwiak mi šel naproti. Už na něm nebylo nic z prehistorického muže, který vstal za svítání, aby mi naservíroval snídani. Stačil se oholit, učesat, navonět. Vzal si bílou košili. Padnoucí sako. Byl připraven přijmout pařížského turistu, který náhodou zabloudil do těchto míst. André nepocházel přímo z Normandie. Než se usadil v Yportu, měl hotel s restaurací v Bray-Dunes, na poslední francouzské pláži před belgickou hranicí. Rád vykládal, že se odstěhoval dál na jih za sluncem. A aby lépe přesvědčil skeptiky, vyvěšoval každý den předpověď počasí: nejhorší ve Francii! Večer co večer vyhledával na internetu místo v metropolitní Francii, na které se z nebe vylije nejvíc vody, kde bude zuřit největší bouřka, nebo kde klesne teploměr co nejnižší. Dnes ráno, stálo to malými písmenky pod bulletinem, vybral Chaux-Neuve v kantonu Mouthe, v nejhlubší části pohorí Jura.

Ihned mě napadlo, že mu povím o mrtvé sebevraždy na pláži. Za patnáct let, co tu měl hotel a restauraci *Sirène*, znal v městečku všechny lidi. Pokud tak hezká dívka bydlela v Yportu, určitě by ji uměl identifikovat...

Dřív než jsem stačil otevřít pusou, předešel mě a podal mi tlustou obálku z hnědého papíru.

„Pošta, chlapče!“

Sedl jsem si na postel ve svém pokoji číslo 7. V posledním poschodí. Pohled na moře, přímo pod břidlicovou střechou. Když jsem si ho v *Sirène* rezervoval, měl jsem dojem, že jsem padl na nejkýčovitější hotel...

Takové klišé!

Pokoje byly čisté a hezké, zařízení bylo nedávno renovováno. Nebesky modré tapety, vlysy ve tvaru mušlí a kotevní lana u závěsů. Když jsem stál proti oknu, viděl jsem celé pobřeží až k majáku ve Fécampu. Vsedě na posteli jsem mohl obdivovat vrcholky útesů.

Prsty se mi třásly, když jsem otevíral obálku.

Kdo mi sem asi píše? Nikdo netušil, že jsem v Yportu, kromě Iboua, Ophélie a několika dívek z ústavu Saint-Antoine. A to ještě... Znali název městečka, kde bydlím, ale ne jméno hotelu.

Na obálce nebylo jméno odesílatele. Jenom moje s adresou, psanou ručně kulatým ženským písmem.

*Jamal Salaoui
Hotel la Sirène
Bulvár Alexandra Dumonta 7
76111 Yport*

Dopis byl poslán z Fécampu.

Ten je blizoučko...

Cáry okrového papíru dopadly na postel.

V obálce bylo asi dvacet listů. První mě hned uhodil do očí. Byla to fotokopie článku z novin *Le Courrier cauchois*. Fécampské vydání. Celou první stranu zabíral titulek tučným písmem.

19 let. Dívka nalezena pod útesy v Yportu.

Útesy za oknem se zakymácely.

Prsty se mi křečovitě zařaly do papíru. Jak se mohly místní noviny dostat k téhle informaci? Dívka přece skočila před necelými třemi hodinami, policajti jsou určitě ještě na pláži a zkoumají mrtvé tělo.

Snažil jsem se zklidnit šílené bušení srdce. Oči se soustředily, upřely se na papír a roztřídily informace. Najednou se mi dýchalo trochu líp. V rukách jsem držel starý výtisk *Le Courrier cauchois*.

Velmi starý. Skoro deset let. Vydání ze čtvrtka 10. června 2004.

Kruci!

Proč mi někdo poslal kopii novin s černou kronikou, v níž se psalo o tak staré nehodě?

Třesoucí se rukou jsem se probíral ostatními listy novin. Na všech se psalo o tomtěž případu. Devatenáctiletá dívka byla nalezena mrtvá u úpatí yportských útesů. V obálce byly ještě další výňatky z místních i celostátních novin a rovněž důvěrnější dokumenty: protokoly z výslechů, poznámky o vyšetřování místní četnické stanice, dopisy, které si vyměňovali vyšetřující soudce a policista pověřený případem.

Četl jsem a lámal jsem si hlavu, kdo mi ty dokumenty mohl poslat a proč.

Všechno, co v nich stálo, působilo naprosto věrohodně. Přesto se můj mozek vzpíral přijmout jako fakt detaily zločinu, který popisovaly.

O deset let později.

6

Potkal jsem násilníka?

Případ Morgane Avrilové – neděle 6. června 2004

Bylo to poprvé, co aspirant Maxime Baron viděl mrtvolu. Když za ním ale přišli ti kluci a tahali ho za rukáv, nemohl jim uniknout.

„Pane četníku, pane četníku, na pláži je mrtvá!“

Maxime neměl čas vysvětlit jim, že je pouhý elév aspirant na četnické stanici ve Fécampu a že se jenom náhodou ocitnul na náměstí Jean-Paul Laurens v Yportu; že tam není tak úplně služebně; že je tu s kapitánem Grimou, který čeká, až otevřou sázkovou kancelář, aby si koupil retka. Že tu bude hned...

Musel za těmi kluky.

Dívka na yportské pláži měla proraženou lebku.

Bezpochyby spadla z útesu. Hlavou napřed. Její hezkou tvářičku zakrývala kaše z mozku.

Maxime nejdřív vyzvracel snídani na oblázky před užaslými zraky mládeže. Potom si rubem rukávu osušil pusu a zvolal šéfovi.

„Phile, je tu mrtvá. Na pláži. Přímo na úrovni hotelu *Sirène* a kasina.“

Maxime zvedl oči.

Na zdech kasina se rozkládal obrovský plakát dvakrát tři metry.

Festival Riff on Cliff
Od 19 hodin do 4 ráno

Pod stříbrnou kytarou vznášející se ve stavu bez tíže před útesy stály názvy patnácti rockových skupin z blízkého okolí. Na betonové hrázi se povalovaly prázdné plechovky a lahve.

Yport se probouzel s kocovinou.

Kapitán Philippe Grima dorazil skoro okamžitě, Maxime se tak tak stačil ještě jednou vyblinkat. Na pláži se zatím utvořil zástup čumilů. Maxime si nebyl jistý, jestli má šéf víc zkušeností s mrtvolami než on. Jeho nadřízený byl jen o pět let starší a právě vyšel z četnické školy v Montluçonu. Spíše kámoš než šéf. Ještě včera, když se spolu zpotili ve squashovém klubu ve Fécampu, klábosili skoro dvě hodiny v místním baru u moře o fotbalu, o kole, o holkách. Pak musel Grima jít domů, byl už totiž ženatý a dokonce měl dítě.

O pět let starší... Dělal je skoro celý život.

Důkaz. Kapitán Grima nezvracel. Choval se jako šéf. Konec spikleneckého kamarádství s aspirantem Baronem, dokonce na něj ani nemrknul, ani ho přátelsky nepoplácal po zádech. Vydal stručné a přesné rozkazy Maximovi, který je pečlivě vyplnil, ani v nejmenším ho neurazilo šéfovo chladné chování, spíš na ně byl pyšný. Grima byl jeho vzor! Bude za pět let jako on?

Kapitán Grima nejdříve požádal aspiranta Barona, aby si osušil koutek rtů a odsunul zevlouny. Potom vytáhl z kapsy mobil a pořídil dobrých třicet snímků místa činu. Pak se obrátil asi ke dvaceti shromážděným osobám, většinou to byla mládež.

„Zná někdo tu dívku?“

Byl mezi nimi i chlápek v červeném sáčku se zlatými knoflíky. Vypadal jako groom z pláže, který měl obsluhovat výtah

vyhloubený v útesech. Na srdci, nad žlutými plameny, což bylo logo yportského kasina, bylo zlatě vyšito šest písmen. *Jérémy*.

„Ano, já. Není možné si ji nepamatovat. Strávila celou noc v Sea View.“

Identifikace dívky zabrala necelou hodinu.

Morgane Avrilová.

Devatenáct let.

Studentka prvního ročníku medicíny.

Bytem u své matky Carmen Avrilové v penzionu Dos-d'Ane na silnici Foucarmont v Neufchâtel-en-Bray.

Grimovi nedalo moc práce rekonstruovat události předcházející tragédii. Morgane Avrilová přijela včera večer do Yportu na rockový festival, který organizovalo kasino v Yportu. Riff on Cliff. Doprovázela ji její sestra Océane a tři další přátelé. Nicolas Gravé, Clara Barthélémy a Mathieu Picard. Clio Nicolase Gravéa se čtyřmi pasažéry vyrazilo z Neufchâtel-en-Bray do Yportu, což dělá sto kilometrů, včera kolem 18. hodiny. Morganina matka dlouho váhala, než dovolila dcerám tam jet, ale nakonec je pustila. Přece jen byly plnoleté.

Přehnaná péče? Obavy? Předtucha?

Byla to jejich první návštěva diskotéky! Morgane dřela celé měsíce na fakultě v Rouenu a absolvovala úspěšně první ročník medicíny, přijali ji do osmatřicáté řady. Carmen mohla stěží zavřít dceru doma.

Přivolaný soudní lékař už na pláži beze všech pochyb potvrdil, že Morgane Avrilová byla znásilněna mezi pátou a šestou hodinou ranní, potom uškrcena a nakonec shozena z yportského útesu.

Obličej měla opuchlý. Údy nárazem vykloubené. Šaty roztrhané. Spodní prádlo servané. Morganiny fuchsiové stringy se našly až druhý den u úpatí útesu, několik desítek metrů pod bunkrem. Bezpochyby je odnesl západní vítr. Byly na

nich stopy spermatu a několik chlupů z ohanbí, které určitě patřily násilníkovi, odpovídaly stopám, které se našly na Morganině těle. Ale ani stopy nebylo po dívčině kabelce, nenašla se v šatně Sea View, ani na útesu, ani na pláži. Tři policajti po ní dva dny bezvysledně pátrali.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne, tedy asi deset hodin po objevení mrtvého těla Morgane Avrilové, měl už Grima za sebou výslech třiadvaceti svědků, většinou Yporťanů, kteří strávili večer v Sea View. Patnácti mužů a osmi žen.

Festival Riff on Cliff přitáhl skoro tisíc návštěvníků, z nichž většina navázala na večer organizovaný v Sea View poté, co skončilo vystoupení poslední skupiny. Přesto dokázali všichni svědci bez výjimky přesně popsat Morgane Avrilovou.

Krásná.

Přitažlivá.

Vzrušená.

Grima následující hodiny znovu a znovu pročetl první svědectví získaná na místě po činu. Často rozpačité věty, svědci hovořili o mrtvé, o dívce, kterou nějaký chlap znásilnil, bezpochyby někdo, kdo si ji vyhlédl na diskotéce. Ale všechny výpovědi se shodovaly. Chlapců i dívek.

Žádoucí. Svůdná.

Temperamentní.

Sexy až po kalhotky.

Vykládali o jejím improvizovaném sexy tanci kolem dubového trámu v Sea View, o tom, jak si na toaletě namočila šaty, a když se vrátila, lepila se jí látka na vlhká prsa, o jejím pružném úhořím těle, o tom, jak si rukama pohrávala s látkou na stehnech, o jejích ohebných, nabízejících se ramenou, ohebných, vysunutých dopředu. O jejím pohledu, který se pokládal na muže jako zaměřovadlo ostřelovače.

Pilná a uměřená studentka medicíny se odvázala.

Po páté hodině ráno si už Morgane nikdo nepamatoval. Nikdo ji neviděl odcházet ze Sea View. Nikdo nedokázal upřesnit, zda odešla sama, nebo měla doprovod.

Kolem šesté hodiny večer přijal kapitán Grima Morganinu matku Carmen Avrilovou. Schválně ji nechal čekat. Oficiálně proto, že si přál nejprve zajistit horké stopy, dosud čerstvé indicie, přímá svědectví. Polooficiálně to bylo ze strachu. Stále ještě měl před očima dva obrazy: Morganinu mrtvolu s vyvrácenými klouby a rozbitou lebku a její živé tělo, po němž ještě dvě hodiny předtím toužily stovky mužských... A měl nahnáno, že musí tuto otázku probírat s matkou, která bude patrně stejného věku jako ta jeho.

Carmen Avrilová vstoupila. Opancéřovaný trezor, to byl Grimův první dojem.

Nedobytná pokladna, kterou musí otevřít.

Četníkovy oči sklouzly po její sudovité postavě upnuté železnými knoflíky jelenicového saka, po šněrovacích holínkách na těžkých nohách. Celá osoba Carmen Avrilové vypadala jako zamčená, a to až po brýle s tlustými skly pověšené na řetízek na krku a po koženou kabelku s těžkým kováním. Grimu napadlo, že má možná pod sakem na krku zavěšený klíč.

Klíč, který ovládá její srdce.

Už navždycky ztracená, pomyslel si ještě Grima. Dnes ráno svržená na dno propasti!

Muž, jenž ji doprovázel, patrně celá léta nesl svůj osud jako příliš těžkou váhu. Měl drobný obličej, který jako by stékal až k bradě, a paže mu visely podél těla jako gumové. Připomněl mu Mr. Ticklea, toho s nekonečně dlouhými pažemi, ale Grimovi připadalo srovnání v tuto chvíli nepatřičné.

Tihle dva se k sobě nehodí, řekl si kapitán.

Ukázal na dvě židle před psacím stolem.

„Pan a paní Avrilovi?“

„Paní,“ opáčila nedobytná pokladna. „Gilbert je Morganin strýc. Doprovází mě.“

„A Morganin otec?“

„Morgane nemá otce.“

„On je...“

Kapitán zaváhal mezi několika termíny. Mrtvý. Zmizel. Odešel...

Carmen Avrilová ho předešla.

„Morgane nikdy otce neměla...“

„Chcete říct, že...“

Kapitán neměl ponětí, co řekne, ale dostatečně protáhl intonaci věty, aby ho mohla Carmen Avrilová znovu přerušit.

„Vychovala jsem ji sama. Mám penzion Dos-d'Ane v Neufchâtel-en-Bray. Už pětadvacet let. Vedu ho taky sama.“

Obrátila se k bratrovi. Její kabelka přitom zazvonila, jako by galejník zatahal za řetěz.

„Trvala jsem na tom, aby mě dnes Gilbert doprovázel, ale obvykle...“

Tentokrát vztáhl ruku ke Carmen Grima.

„Zvládáte všechno sama. Chápu.“

Nelhal. Carmen Avrilová byla skála skoro nepokořitelná, dokonale to pochopil z několika slov, co spolu vyměnili, a následující dny vyšetřování jeho dojem potvrdí. Carmen byla v Neufchâtel-en-Bray instituce. Majitelka vyhlášené restaurace a tříhvězdičkového hotýlku; místopředsdkyně sdružení za rozvoj Pays de Bray se zaměřením na turismus a kulturu; před patnácti lety členka městské rady. Silná, aktivní, rozhodná žena. V jejím životě nebyli muži. Bratr Gilbert Avril byl řidič společnosti Gournay-en-Bray a strávil polovinu života na trase Dieppe–Newhaven; vozil do Anglie mléčné výrobky ve svém chladicím kamionu.

Kapitán to nevzdal. Upřeně se zadíval na Carmen. Knoflíkové dírky jejího saka zapnutého na kovové olivky vypadaly jako střelny.

„Potřebuju vědět, kdo je Morganin otec.“

Nasadila zkormoucený výraz, který se Grimovi nelíbil.

„Musím vám to opakovat, kapitáne? Ona nemá otce.“

„To se jen tak říká, paní Avrilová. Žádný otec ji nevychoval, to je jisté. Ale z genetického hlediska musím vědět, kdo...“

„Před devatenácti lety jsem podstoupila umělé oplodnění...“

Grima chvilku uvažoval. Znal zákon. Oplodnění *in vitro* bylo vyhrazeno pouze vdaným ženám nebo takovým, které mohly prokázat nejméně dva roky společného života s mužem.

„Musíte mít partnera, aby se to mohlo uskutečnit, ne?“

„V Belgii ne!“

Pane Bože!, řekl si v duchu Grima. Carmen Avrilová si obě své dcery udělala sama... Za jiných okolností by jí jistě s chutí řekl, do jaké míry mu to připadá sobecké. Už čtyři měsíce se každou noc budí jednou za tři hodiny, aby dal lahev své dcerce Lole, pěti kilogramům chvění stočeným na jeho nahé hrudi, a pokaždé blahořečí nebi, že jeho přítelkyně Sarah nechce kojit.

Carmen Avrilová popotáhla řetízek brýlí, aby si papírovým kapesníkem osušila skla. Trochu kondenzované vlhkosti, pomyslel si kapitán. Skoro žádné slzy. Ať tak či onak, soukromý život Carmen Avrilové a způsob, jak vychovává dcery, nesusouvisí s Morganinou vraždou. Matčina psychika mu bude jenom komplikovat úkol, cítil to.

„Paní Avrilová, musím vám položit několik otázek týkajících se Morgane. Důvěrných otázek.“

Najednou se cítil strašlivě mladý a skoro stejně nekompetentní jako jeho aspirant Maxime. Carmen byla o dvacet let starší než on. Grimovy otcovské zkušenosti se omezovaly na několik posledních euforických měsíců.

„Tak do toho.“

„Morgane bylo devatenáct. Poprvé vyrazila na diskotéku. Hodně svědků nám popsalo její chování během večera jako, řekněme...“

Tvářil se, že hledá výraz, jako by chtěl zmírnit váhu toho posledního slova.

„Vyzývavé,“ dořekl.

„Vyzývavé?“

Opancéřovaná kabelka se v Carmeniných křečovitě sevřených rukách zkroutila jako doběla rozžhavené železo. Tělo se jí nafouklo, ale kovové olivky vydržely. Brýle jako by tvořily skleněnou hráz před jejíma očima. Ale za Carmeninými vlhkými duhovkami se shromáždila veškerá bolest a zaplavovala ji zevnitř.

„Co chcete vyjádřit slovem *vyzývavé*, kapitáne?“

Grima navigoval nazdařbůh. Mířil k přesnému cíli, ale nespočítal si, kolikrát bude muset zabrat vesly, než se k němu dostane.

„Byla žádoucí, paní Avrilová. Hezká. Schopná přitáhnout mužské zraky. A nejenom zraky. A moc dobře to věděla, paní Avrilová, a vy to víte taky, stejně jako já.“

Závora explodovala. Dálkový řidič natáhl svoji ochablou ruku, aby sestru uklidnil. Chvěla se jako příliš čerstvá měkká hrnčířská hlína.

„Co máte na mysli, kapitáne? Že si Morgane přála, co se jí stalo? Byla znásilněná, kapitáne. Znásilněná, uškrcená a svržená z útesu. A vy se mě ptáte, jestli byla vyzývavá!“

Grima se ovládl. Pomyslel na Lolu. Už teď, ve čtyřech měsících, byla kouzelná k zbláznění. Také provokativní, ovšem jinak. Vykoktal.

„Hrajeme ve stejném týmu, paní Avrilová. Snažíme se najít vraha vaší dcery. Každá minuta je drahá. Morgane se stala obětí nejhorších zločinů, nikdo to nezpochybnuje. Ovšem já potřebuju všechna svědectví, abych vraha dostal.“

„Potřebujete svědky, kteří vykládají, že si to má dcera přála?“

Kapitán Grima vstal, ani přesně netušil proč.

„Paní Avrilová... Pokusím se mluvit jasněji: máme pouze dvě možnosti. Buď je vrahem vaší dcery zvrhlík, psychicky narušený jedinec, který Morgane potkal včera v noci někde venku, možná na parkovišti kasina, nebo na pláži, kam

do padalo pouliční osvětlení. V tom případě nemáme skoro žádný prostředek, jak toho neznámého identifikovat, protože ho nikdo nemusel potkat. Druhá možnost je, že byl Morgane vrah včera večer na diskotéce v kasinu, setkal se s Morgane, tančil na stejném parketu, možná s ní i mluvil. Mohli odejít z diskotéky spolu, Morgane s ním třeba šla úplně dobrovolně. Potom se věci zvrhly, v tom jsme zajedno. Ten chlap je zřůda a Morgane nejnevinnější obětí. Ale pochopte mě, paní Avrilová, tahle druhá hypotéza významně zužuje seznam možných viníků.“

Carmen Avrilová nezareagovala. Přitiskla k sobě koženou a kovovou kabelku a vytáhla z ní znovu papírový kapesník, který ani nedonesla k očím. Grima si v duchu opět přehrával shodná svědectví.

Morgane, prohnutá s vystrčenou hrudí u dubového trámu. Kalhotky, ňadro, které vykoukne ze záměrně nedbale uvolněných šatů. Nejkrásnější holka v Sea View... Grima nemohl tyhle detaily přednést její matce. Ne takhle. Ne teď. Po otočil se.

„Budu ještě přesnější, paní Avrilová. Všichni, kdo Morgane znají, nám potvrdili, že to byla hodná, pilná, rozumná dívka. Ten festival pro ni znamenal odměnu za rok intenzivní práce... Přikládala Morgane podle vás tomuto večeru nějaký zvláštní význam? Něco jako... (Grima hledal nejpřiléhavější metaforu)... první zkušenost, na niž dlouho čekala?“

Carmen ho probodla pohledem.

„Chtěla se za každou cenu zbavit panenství, to vám straší v hlavě? Nechodte kolem horké kaše, kapitáne. Myslíte si, že se chtěla vzdát prvnímu, koho potká?“

Grima zavrtěl hlavou a upřesnil to:

„Mohla padnout na špatnou osobu... Pokud ale souhlasila, dostatečně na to, aby šla ven s nějakým neznámým, zjistíme poměrně snadno jeho totožnost.“

Zdálo se, že se pod zapnutým sakem chystá vybuchnout

monstrum opilé zlosti. Kapitán se domníval, že by nějaký komplement, navíc upřímný, mohl věci vylepšit.

„Vaše dcera byla hezká, paní Avrilová. Velmi hezká. Bezpochyby nejhezčí dívka na večírku. Zkuste teď sledovat moje úvahy, je to důležité. Morgane stačilo jen se pro někoho rozhodnout. Mohla si sama zvolit chlapce, s kterým půjde ven. Pokud si ona sama vybrala svého vraha a nebylo to naopak, pak ho najdeme. A najdeme ho snadno.“

Carmen Avrilová vyskočila ze židle. Všechny řetězy byly přervány. Dala průchod zuřivosti.

„Vybrala si svého vraha? Slyšela jsem dobře, kapitáne? Vybrala si svého vraha! Poslouchejte mě dobře, Grimo, moje dcera nešla s nikým! Moje dcera nedělala nic dobrovolně! Moje dcera byla znásilněná! Chápete to? Znásilněná, uškrceaná a svržená do propasti jako mršina.“

Philippe Grima si znovu v duchu připomněl teplé tělíčko své malé Loly. Vychovat dívku až do devatenácti, aby pak...

Ano, chápal to. Samozřejmě. A právě proto chtěl toho chlapa dostat co nejdříve.

„Chci jenom najít toho hajzla, který jí to udělal...“

Pan Kaučukový, který pořád seděl bez hnutí na místě, teď natáhl paži dlouhou jako větev vrby a zatahal Carmen za rukáv. Carmen popošla o krok, aby se kontaktu svého bratra vyhnula, a změřila si kapitána Grimu.

„Jste mladý, nekompetentní pitomec.“

Pitva Morgane Avrilové se konala nazítří.

Potvrdila už známé detaily. Morgane Avrilová byla znásilněna mezi pátou a šestou hodinou ranní, potom uškrceána a shozena z yportského útesu. V tomto pořadí. Experti potvrdili, že byla zcela určitě mrtvá, ještě než ji někdo shodil do propasti. V Morganině vagině našli soudní lékaři stopy po spermatu, které identifikovali bez veškerých pochyb vzhledem k chronologii faktů jako násilníkovo sperma.

Pro kapitána Grimu to byla vynikající novina. V další etapě kriminalisté ověří DNA všech mužů přítomných na festivalu Riff on Cliff v Sea View a následně všech mužů v Yportu. Některé noviny upozorňovaly na podobnost s případem anglické studentky v Bretagni Caroline Dickinsonové z roku 1996, kdy byla znásilněna. Všichni muži v Pleine-Fougères museli poskytnout své DNA... potom všichni možní podezřelí v Bretagni a mimo ni, více než tři tisíce pět set osob na svobodě, které byly v minulosti odsouzeny za sexuální násilí. Měl by soudce kuráž spustit stejnou mašinerii o osm let později v Normandii?

Pitva odhalila další dvě podivné skutečnosti, ale obě ještě posílily hypotézu kapitána Grimy.

Zaprvé se Morgane Avrilová koupala nahá v moři dříve, než byla znásilněna a zavražděna. Soudní lékaři to výslovně potvrdili, stopy jódu a soli nepřipouštěly žádné pochyby. Nejprve se vykoupala, potom si znovu oblékla šaty. Znásilněna byla až poté. Kapitán Grima četl zprávu a obrátil hlavu k přístavu ve Fécampu. Tento prvek tvořil jeden kousek navíc do mozaiky, kterou si poskládal. Morgane jde ven s neznámým, kterého rozehřála v Sea View. Jako by to nestačilo, přidá k tomu půlnoční koupel; oba jsou nazí, daleko od zvědavých pohledů. Pak se to zvrhne v tragédii. Morgane se znovu oblékne, rozhodne se, že to dál nepůjde, dá neznámému polibek, a ten ztratí hlavu.

Druhá skutečnosti byla ještě podivnější. Násilník neuškrtil Morgane rukama, ale šálou. Pitva dokonce dodala upřesňující informaci: vlákna látky, která byla nalezena na krku oběti, byla poměrně vzácná: pocházela z červeného kašmíru několika odstínů a výjimečné kvality, jehož původ znalci bez velkých obtíží určili: zmíněná šála byla od značky Burberry, jediné, která nabízela tento výjimečně luxusní model.

Čtyři sta dvacet pět eur za kousek látky.

Červená šála.

Kapitán Grima hvízdal mezi zuby.

Svěrák se rychle sevře kolem násilníka. Mladých Yportanů, kteří nosí kolem krku takovou vzácnost, určitě nebude moc.

* * *

Zvedl jsem oči.

Znovu jsem přečetl stránky napsané na stroji, články z tisku, policejní protokoly, všechny podrobnosti vyšetřování, které si poznamenal kapitán Grima.

Devatenáctiletá dívka, znásilněná, uškrcená a shozená z yportského útesu.

Už je to skoro deset let. V červnu 2004.

Poté co se nahá vykoukala v moři.

Uškrcená šálou z červeného kašmíru značky Burberry?

Pokoj jako by se se mnou točil. Můj notebook ležel na stole. Zapnutý.

Horečnatě jsem vyfukal několik klíčových slov do vyhledávače.

Morgane Avrilová. Znásilnění. Yport.

Netrvalo to ani vteřinu, než mi Google vyplivl odpověď do tváře: desítky článků věnovaných případu Morgane Avrilové. Přelétl jsem obsah. Nebylo pochyb, všechno bylo naprosto přesně jako na stránkách, které jsem právě přečetl.

Vstal jsem. Oknem se na mě dívaly útesy a vysmívaly se mi. Ovce se klidně pásly kolem bunkru, jako by se dnes ráno neodehrálo žádné drama. Jako by se mi celá ta scéna zdála, scéna, která se neodehrála před několika hodinami, ale před deseti lety.

Zešílel jsem.

Znovu jsem vzal obálku a přejel prstem po razítku.

Fécamp

17 hodin 43 minut

18-02-14

Francie

Někdo mi poslal tenhle dopis z Fécampu včera! Ten někdo věděl, že druhý den potkám dívku na útesu. Ten někdo také věděl, že dívka zemře za stejných podmínek jako ta druhá před deseti lety, s jedinou výjimkou... Tahle nebyla shozena z útesu mrtvá jako Morgane Avrilová, ale skočila, živá a naprosto dobrovolně.

Zatraceně, to nedává vůbec žádný smysl.

Kdo by to mohl uhodnout? Jak? Proč?

Podíval jsem se na dokonale ustlané lůžko bez jediného záhybu, pěkně srovnané polštáře u stěny s nebesky modrými tapetami.

Ne, nezdálo se mi to! Spíš naopak. Svítivě zelený naléhavý ciferník budíku mi to připomněl, či spíš přikázal.

12 hodin 53 minut.

Měl jsem akorát čas chytit autobus ve 13.15, abych dorazil včas na schůzku s Pirozem na četnické stanici ve Fécampu.

7

Uškrcená červenou kašmírovou šálou značky Burberry?

Vyběhl jsem tři schody před vchodem do budovy četnické stanice ve Fécampu. Dívka v recepci s očima modrýma jako límeček její košile se na mě usmála vlídně jako letuška.

„Mám schůzku s kapitánem Pirozem.“

Měla hlas sirény, která by vlákala do sítí četnictva všechny zahálčivé místní mladíky.

„Poslední dveře vpravo, nemůžete se splést, má tam jméno.“

Prošel jsem jakousi halou přečpanou kopírkami a kovovými registry, na nichž se vršily hromady desek se spisy. Stěny byly polepené plakáty *Proč byste se nestal četníkem právě vy?* Pokračoval jsem dlouhou chodbou. Chlápci v uniformách makali u počítačů. U dveří stály vedle sebe židle.

Atarax seděl dvacet metrů přede mnou. Měl na sobě stejnou koženou bundu jako dneska ráno. Usadil jsem se vedle něj. Usmál se na mě o poznání mileji než ráno.

„Denise už je uvnitř,“ řekl mi. „Arnold taky... Pak jsem na řadě já.“

Oplatil jsem mu úsměv a už jsme nepronесли ani slovo. Snažil jsem se vybatvit si jeho skutečné jméno, které dnes ráno

udal policajtům. Po pár minutách jsem si vzpomněl. Jméno, s nímž by si chlápek, co vypadal jako oběť systému, mohl tak akorát vpálit kulku do hlavy. Le Medef. Zkratka Svazu francouzských podnikatelů. Christian Le Medef.

Čekali jsme. Chyběl tu akorát nízký konferenční stolek, na něm *Figaro* a *Paris Match*. Váhal jsem, jestli mám zapnout iPhone a podívat se na internet. Měl jsem strašnou chuť dovědět se něco víc o případu Morgane Avrilové. Netušil jsem, kdo mi poslal do hotelu *Sirène* tu obálku, ale četníci by určitě našli souvislost se starým případem, bezpečně by jim neušla řada společných bodů.

Násilník s červenou šálou se po deseti letech vrátil a začal znovu.

Atarax se pořád netrpělivě koukal na hodinky. Četníci chodili chodbou sem a tam. Všiml jsem si, že kousek dál stojí u automatu s kávou dívka. Moc ženského živlu se tu totiž nevyskytovalo. Viděl jsem ji jenom zezadu. Nervózně strkala do automatu minci, která se jí pokaždé vrátila. Měla na sobě těsné džíny, které jí pěkně tvarovaly zadek, koňský ohon se jí houpal na šíji. Dráždila mě. Kdo ještě dneska nosí koňský ohon? Těšil jsem se, až otočí hlavu, abych jí viděl do obličeje.

Nezdařilo se! Pořád ke mně ještě byla zády, když se otevřely dveře Pirozovy kanceláře. Vyšla z nich Denise s Arnoldem pod paží. Pejsánek byl jediný svědek tragédie, který od rána změnil šaty, teď měl na sobě elegantní červenomodrý pletený kabátek, skoro v barvách národního četnictva. Piroz jí na prahu stiskl ruku.

„Pane Le Medef. Teď vy...“

Atarax a Piroz zmizeli ve dveřích a kapitán je za nimi zavřel. Denise hladila Arnolda jako křehké dítě, které právě odešlo od lékaře, a upřela na mě světlé oči.

„Máte čas, bude to trvat nejmíň čtvrt hodiny. Chtějí všechno vědět, dokonce i to, co jste neviděl.“

Vrásčité ruce se ztratily v chlupech shi-tzu, zatímco Denise přešlapovala z nohy na nohu, jako by se jí chtělo čurat.

Nebo jako by mi chtěla něco sdělit.

Pomalu se ke mně sklonila, přičemž vrhala postranní pohledy na četníky, kteří přecházeli z kanceláře do kanceláře.

„Chlapče, musíš mi to odpustit. Musela jsem jim přece říct pravdu.“

Pravdu?

Asi jsem se tvářil naprosto zmateně.

„Jakou pravdu?“

Denise se naklonila ještě víc.

„Pamatuješ, dneska ráno jsi řekl policistovi, že jsme viděli, jak dívka skočila. Všichni tři. Na tomhle bodě hodně bazírovali. A tak jsem to upřesnila.“

Urovnala Arnoldovi svetríček, než kolem přešel četník, potom šeptem pokračovala.

„Neviděla jsem, jak ta dívka skočila. Viděla jsem, jak padá a jak dopadla na pláž. Tím jsem si jistá. A myslím, že stejně je na tom ten mužský, co je teď uvnitř s kapitánem. Ale jak skočila, opravdu ne! Ostatně z toho místa, kde jsme byli, jsme na útes nedohlédli a nemohli jsme sledovat, co se tam děje. Policajti si to ověřili.“

S falešně lítostivým výrazem slušné dámy, která plní jen svoji povinnost, mě pozorovala, jako bych byl Žid, kterého právě udala gestapu.

„Pochop, chlapče, nemohla jsem říct nic jiného.“

Zaujal jsem postoj poslušného hochy, na nějž čekala.

„Samozřejmě, madam. To je úplně v pořádku. Nemějte obavy, vyšetřování nebude trvat dlouho, je to... je to sebevražda.“

Denise se napřímila a zadívala se na mě ještě naléhavěji, skoro nevěřícně, jako bych byl nejnaivnější člověk na světě. Konečně postavila Arnolda na zem a vzdálila se. Shi-tzu ji následoval a očichával každé dveře kanceláře jako amatérský slídič, nadšený, že navštívil sídlo profesionálů.

Natáhl jsem si svoji tuhou nohu. V hlavě se mi všechno mlelo.

Zrzavá dívka proti mně konečně zvítězila nad automatem. S úsměvem se obrátila. Její pohled na mně tak na čtvrt vteřiny spočinul a nesestoupil níž pod koleno. Bylo to určitě stejně vzácné, jako když se chlapec dívá na dívku a neprohlédne si její poprsí.

Prošla kolem mě s kelímkem v ruce, potom její hezký zadek zmizel za rohem chodby. Byla docela roztomilá, měla pikantní pihovatý obličej, trochu jako mladá Marlène Jobertová. Drzý ksichtík, který určitě dokáže poldy naprosto zblbnout.

„Pane Salaoui?“

Uběhlo dobrých dvacet minut od chvíle, kdy Atarax vstoupil do Pirozovy kanceláře. Vystřídali jsme se ve dveřích.

„Posadte se, pane Salaoui.“

Poslechl jsem. Přede mnou stál na Pirozově psacím stole obrovský model trojstěžníku přišroubovaného na mahagonovém podstavci.

Kapitán si odkašlal.

„Přesná kopie *Etoile-de-Noël*, Vánoční hvězdy! Keč postavený v roce 1920, jedna z posledních plachetnic, která vyplula z Fécampu na lov tresek před druhou světovou válkou. Patřila mému pradědečkovi! Vidíte, nemládeme.“

Postavil snad ten model sám Piroz?

Znovu jsem musel vypadat jako naprostý blb. Vzpomněl jsem si, že jsem jednou dostal k Vánocům stavebnici Meccano od podniku, kde moje matka obsluhovala v kantýně. Patnácticentimetrovou motorku, která se pohybovala dopředu po koberci, když jste ji uchopili mezi palec a ukazovák. Geniální! Bylo mi dvanáct a už jsem každý víkend opravoval Yamahu VMAX svého bratrance Latifa.

„Tři sta hodin práce!“ pokračoval Piroz. „Muzeum rybolovu si u mne objednalo další. Poslední trauler ve Fécampu.“

Le Dauphin. Celé město tuhle loď oplakalo, ale na model si musí počkat, až půjdu do důchodu. Za necelý rok. To by lidi mohli vydržet, ne?“

Mlčky jsem přikývl, nevěděl jsem, co odpovědět. Piroz si dlaní ruky uhladil vlasy dozadu.

„Moje modely jsou vám úplně šumafuk, co, Salaoui? Starej polda je dobrej jen na to, aby ho pozvali na večeri staří blbouni, to si určitě říkáte, ne?“

Nenamáhal jsem se s odpovědí. Uhodl jsem, že Piroz žádnou svoji repliku neimprovizuje. Na jeho psacím stole byly za rybářskou lodí navršeny spisy. Nepodařilo se mi přečíst jméno napsané fixem na lahvově zelených deskách úplně nahoře.

Vrásky na Pirozově čele se náhle prodloužily.

„Není to sebevražda, pane Salaoui.“

Ta informace mě udeřila do tváře jako facka. Piroz měl smysl pro tempo, nedovolil mi, abych se nadechl.

„Už jsme identifikovali oběť.“

Otevřel zelené desky a podal mi fotokopii občanky.

„Koukněte, Salaoui, není to důvěrné.“

Podíval jsem se na obě strany občanky, vytisknuté na jednom listu.

Magali Verronová

narozená 21. ledna 1995

v Charlesbourgu, Québec

173 cm

Zvláštní znamení: žádné

Vstříbal jsem ty informace.

„Je mi líto, kapitáne. Nikdy jsem o té dívce neslyšel.“

Piroz na moji poznámku zjevně vůbec nedbal a pokračoval v četbě spisu.

„Byla zástupkyně velké farmaceutické firmy v sektoru Havre. Včera navštívila asi deset felčarů v okolí Fécampu

a Criquetot-l'Esneval. Podle jejího profesionálního diáře jí zbývalo ještě deset dalších. Předpokládáme, že spala v Yportu nebo někde v okolí, ale zatím jsme v žádném místním hotelu nebo penzionu nenarazili na její stopu.“

Piroz obrátil stránku ve spisu, načež ke mně zvedl oči, aby si ověřil, jestli jsem vnímavý žák.

„Na druhou stranu je průběh událostí dnešního rána poměrně jasný. Magali Verronová se kolem páté ráno koupala v moři. Ještě před šestou byla znásilněná, což výslovně potvrdili soudní lékaři. Stopy spermatu ve vagině, fialové modřiny po těle, roztrhané šaty. Dosud jsme ovšem nenašli její kalhotky, pravděpodobně tanga ve stejné fuchsiové barvě, jako byla její podprsenka. Stále je hledáme. Nejsou k nalezení.“

Každé Pirozovo slovo mi bušilo v hlavě.

Určitě si to spojil s vraždou Morgane Avrilové před deseti lety. Každý detail se shodoval. Znásilnění. Místo a hodina napadení. Věk oběti. Koupel v moři. Ztracené kalhotky.

Kromě její smrti...

Odkáslal jsem si, abych zasáhl a vytáhl na světlo případ Avrilová, ale kapitán Piroz zamával rukou, jako že ještě neskončil.

„Magali Verronová byla znásilněná a potom uškrcená.“ Udělal v řeči dlouhou pauzu. „Šálou, kterou měla omotanou kolem krku. Pamatujete se? Šála z červeného kašmíru, skotská, to jsem se dověděl dneska ráno. Šála značky Burberry. Kousek, který stojí malé jmění. Když vám řeknu kolik, Salaoui, neuvěříte mi.“